

Mijn maatje en ik

Iedere maandagmorgen ga ik met de metro en de tram op weg naar de HRS (Heemraadssingel). Daar woont mijn maatje I (ze wil niet dat ik haar naam vermeld). Als ik er ben, moet ik meestal even wachten tot I. beneden komt, maar soms zit ze, aangekleed en wel, al op me te wachten.

Na haar ontbijt lopen we op ons gemak naar de achteringang van Diergaarde Blijdorp. Onderweg vertelt I. over haar kleine neefjes of ze vraagt aan mij wat ik heb beleefd. Soms lopen we zonder te praten en dat is ook goed.

Voor de vorm laten we bij de ingang ons abonnement zien, maar ze kennen ons er inmiddels wel. En dan vraag ik: Waar zullen we deze keer beginnen? I. laat de keuze aan mij over. Afgelopen tijd hebben we geboft. Er zijn een girafje, twee tijgertjes en een olifantje geboren. Regelmatig gaan we bij hen kijken of ze al groter geworden zijn.

Soms beginnen we met het treintje en rijden naar de andere kant. Vandaar lopen we rustig genietend terug naar het restaurant bij de grote vijver. Daar drinken we wat en I. smult van haar chocolademuffin. Of we lopen naar de andere kant en gaan daar naar het restaurant (voor de chocolademuffin!) en nemen dan het treintje terug.

Ja, want er zijn twee dingen die we beslist niet mogen overslaan: het treintje en de chocolademuffin. Wat is het een leuk gezicht om I. iedere week te zien smullen van deze lekkernij!

En dan is het meestal al weer tijd om richting HRS te gaan, want het is etenstijd voor I. Een enkele keer blijf ik eten, doen we nog een spelletje en dan neem ik afscheid. "Tot volgende week I.!". Het geeft me veel voldoening dat ik I. weer even een andere morgen heb kunnen bezorgen!

Anne-Marie

